

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **MAZRO CZ, s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Meteorologická 792/29, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem Brno, Lidická 960/81, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2024, č. j. 5 Ad 11/2022 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 3. 2. 2022, č. j. 28161/9.30/21-12, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustil tím, že dne 6. 10. 2020 na pracovišti Velkosklad ovoce a zeleniny Hortim-International, spol. s r. o., na adrese Kšírova 242, Brno, umožnil celkem sedmnácti cizincům ukrajinské státní příslušnosti (ve výroku konkretizovaným) výkon závislé práce, která spočívala v pomocných, balících a uklidových pracích *bez povolení* k zaměstnání. Tím jim žalobce umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, čímž byl porušen § 89 odst. 2 tohoto zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 140 odst. 4 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 540 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. K odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2022, č. j. 2079/1.30/22-6. Výrok I. byl změněn tak, že za datum narození každé z uvedených osob žalovaný doplnil slovní spojení „*v rozporu s povolením*“

k zaměstnání“, u každé osoby specifikoval, o jaké povolení se jednalo (uvedením čísla jednacího a data vydání) a vypustil slovní spojení „*bez povolení*“. Ve výroku II. žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil, pokud jde o ustanovení zákona, dle kterého byla ukládána pokuta tak, že namísto § 104 odst. 4 písm. c) zákona o zaměstnanosti uvedl § 104 odst. 1 písm. f) tohoto zákona a konečně, slovní spojení „*na účet Celní úřad pro Jihomoravský kraj*“ nahradil spojením „*na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj*“.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, kterou městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] V odůvodnění svého rozsudku městský soud nejprve vyložil, proč považuje obě správní rozhodnutí za přezkoumatelná, pokud jde o jejich výroky. Nepřisvědčil proto výtce žalobce, že z výroků nelze „*zjistit, v čem má být výkon závislé práce daného druhu u třetí osoby za existence vydaného a pravomocného povolení k zaměstnání označených cizinců nedovolený či dokonce zakázaný*“. Jak z prvostupňového, tak i z žalovaného rozhodnutí je zřejmé, kdy, kde a jakou práci žalobce umožnil cizincům na pracovišti vykonávat v rozporu s jejich povoleními k zaměstnání.

[4] Městský soud dále neshledal, že by žalovaný změnou rozhodnutí porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení. V této souvislosti odmítl, že by korekcí vytýkaného skutku mohlo dojít ke změně jeho společenské škodlivosti, což by se muselo promítnout do výše uložené sankce. Uvedl, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 4. 2021, č. j. 4 Ads 346/2020 - 33) je nelegální prací ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti jak práce vykonávána *bez povolení*, tak i *v rozporu* s tímto povolením.

[5] Žalobce dále namítal, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, jelikož dohody o provedení práce uzavřené s cizinci měly být posouzeny jako neplatné právní úkony. Nebylo proto postaveno na jisto, na základě jakého pracovněprávního titulu cizinci fakticky práci pro žalobce vykonávali. Městský soud k této námitce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2023, č. j. 3 Ads 321/2021 - 30, a ze dne 30. 4. 2021, č. j. 4 Ads 346/2020 - 33, z nichž vyplývá, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje zaměstnávat cizince na základě dohody o provedení práce. Povolení k zaměstnání je vydáváno na základě žádosti, k níž je podle § 91 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti přiložena pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí s příslibem uzavření pracovní smlouvy anebo dohody. Městský soud proto považoval za irelevantní zkoumat, jakým jiným způsobem by mohlo, z pohledu zákoníku práce, docházet k výkonu práce cizinců. Dodal, že v dohodách o provedení práce vystupoval na straně zaměstnavatele žalobce, a proto se námitka ohledně neplatnosti těchto dohod jeví ryze účelovou. Závěrem městský soud uvedl, že si je vědom pozdější novelizace § 140 zákona o zaměstnanosti, avšak skutková podstata přestupku, kterého se žalobce dopustil, měněna nebyla a stejně tak zůstala beze změny i maximální a minimální výše možné sankce. Stávající úprava proto není pro žalobce příznivější než úprava předešlá (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod).

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, kterou podřadil pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[7] Stěžovatel trvá na tom, že se přestupku kladeného mu za vinu nedopustil. Považuje za nesporné, že cizincům bylo uděleno pracovní povolení a bylo jim tak umožněno vykonávat závislou práci na základě dohody o pracovní činnosti anebo pracovní smlouvy; rovněž je nesporné, že mezi stěžovatelem a cizinci byly uzavřeny smlouvy, na jejichž základě se cizinci zavázali k výkonu závislé práce. V souladu s § 555 odst. 1 občanského zákoníku bylo namísto listiny označené jako „*dohoda o provedení práce*“ posuzovat dle jejich skutečného obsahu, nikoli dle jejich označení. Stěžovatel se zaměstnanci (osobami vyjmenovanými ve výročních obou rozhodnutí) sice uzavřel smlouvy, které byly pojmenovány jako „*dohoda o provedení práce*“, ovšem po faktické stránce (dle jejich obsahu) se jednalo o dohody o pracovní činnosti. Správní orgány proto byly povinny zabývat se obsahem smluv, aby zjistily skutečný stav věci v souladu s požadavky § 3 správního řádu (zde stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zásady materiální pravdy). Pochybnosti ohledně právní povahy uzavřených smluv neodstranil ani městský soud, a to například provedením výslechů svědků či zjištěním, jak byly příjmy zaměstnanců daněny, ač na tento fakt bylo žalobou poukazováno. Judikatura, na niž městský soud odkázal, se nezabývala posouzením obsahu smluv a úmyslu při jejich uzavření, nýbrž procesem vydávání povolení k zaměstnání.

[8] Závěr městského soudu, že „*pro rozhodnutí ve věci [...] bylo podstatné toliko zjištění, že cizinci vykonávali práci na základě dohod o provedení práce*“, vychází ze zjištění, že se jednalo o dohody takto označené, aniž by se však soud vypořádal s námitkami stěžovatele ohledně obsahu dohod. Stěžovatel nastínil dvě možné varianty, které v posuzovaném případě mohly nastat: (i) za předpokladu, kdy by se jednalo o neplatné právní úkony, šlo by o výkon závislé práce vykonávané na základě ústně uzavřené dohody o pracovní činnosti v souladu s § 20 zákoníku práce, anebo, (ii) jednalo se pouze o nesprávně pojmenovanou smlouvu, která vykazovala znaky dohody o pracovní činnosti. V obou případech by se tak nejednalo o dohodu o provedení práce, a proto se stěžovatel ani nemohl dopustit daného přestupku.

[9] Pochybení městského soudu stěžovatel dále shledal v odkazu na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 436/2020 - 33, týkající se společenské škodlivosti přestupku, který není dle stěžovatele pro věc přílehlavý. Rozdíl ve společenské škodlivosti lze spatřovat v situaci, kdy by zaměstnavatel výkon závislé práce umožnil *bez povolení* (tedy zcela by ignoroval právní předpisy), anebo by zaměstnance zaměstnal *v rozporu* s povolením, tj. na základě špatně zvolené dohody. Druhý případ je dle stěžovatele méně společensky závažný a bylo proto na místě uvažovat v nyní projednávané věci o snížení výše uložené pokuty.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá předchozí vyjádření v řízení před městským soudem. K doplnění dokazování uvedl, že aby mohl aplikovat postup podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, není *povinen* provádět další dokazování, je k tomu pouze *oprávněn*. V posuzovaném případě takovou potřebu neshledal, a proto rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného prvostupňovým správním orgánem. Co se týče posouzení uzavřených dohod, žalovaný uvedl, že bylo prokázáno, že se skutečně jednalo o dohody o provedení práce a nikoli o pracovní činnosti. Tyto závěry vyplývají například z účasti cizinců na nemocenském pojištění či z dokladů o vyúčtování jejich mezd. Žalovaný proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem upozornit, že stěžovatel důvody kasační stížnosti formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., avšak fakticky kasační stížnost obsahovala také námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, tedy námitku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze zásady *iura novit curia* nicméně plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu a je oprávněn sám podřadit kasační námitky pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[14] Nejprve se Nejvyšší správní soud z povahy věci zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že přezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[15] Městský soud se v napadeném rozsudku odmítl blíže zabývat obsahem uzavřených dohod mezi cizinci a stěžovatelem, které byly označeny jako „*dohody o provedení práce*“. V odst. 35 odůvodnění konstatoval, že pro rozhodnutí ve věci bylo podstatné zjištění, že cizinci vykonávali práci na základě dohod o provedení práce, což je výkon práce spadající pod definici dle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. Podle stěžovatele měl městský soud k této námitce provést svědecké výpovědi, anebo měl zjistit, jakým způsobem byly příjmy zaměstnanců stěžovatele daněny. Za této situace dle stěžovatele nebyl skutkový stav dostatečně zjištěn.

[16] Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu městského soudu zjistil, že stěžovatel pod bodem c) žaloby namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, které mělo původ v nezkoumání obsahu dohod. Správní orgány měly dle jeho názoru zhodnotit, zda jsou

pokračování

dohody platné (tedy zda se nejednalo o *neplatné právní jednání*) a jaký je jejich skutečný obsah. Stěžovatel ovšem netvrdil, že by předmětné dohody považoval za dohody o pracovní činnosti, či že nesou nesprávné formální označení. Městský soud v odst. 35 odůvodnění rozsudku označil otázku neplatného právního jednání za irelevantní; stěžejní bylo zjištění, že cizinci byli zaměstnání na základě uzavřených dohod o provedení práce. Vycházel přitom ze zjištění, že dohody o provedení práce byly součástí správního spisu a mezi stranami nebylo sporu o tom, že práce byla vykonávána právě na základě těchto dohod, byť byly stěžovatelem následně označeny jako neplatné právní jednání. Dodal, že námitka ohledně neplatnosti právního jednání se jeví ryze účelovou zejména s ohledem na skutečnost, že dohody o provedení práce s cizinci uzavřel stěžovatel jakožto zaměstnavatel; nejví se proto logické, aby jejich platnost posléze zpochybňoval, a to zejména za situace, kdy cizinci práci v intencích těchto dohod vykonávali.

[17] Z výše uvedeného je proto zřejmé, že se městský soud námitkou stěžovatele dostatečně zabýval. Z jeho argumentace je patrné, na základě jakých skutečností dospěl ke svým závěrům a tyto srozumitelně vysvětlil. Pokud stěžovatel namítal, že se městský soud nezabýval tím, zda dohody o provedení práce nenaplnují obsahově dohody o pracovní činnosti, ze znění žaloby nevyplývá, že by stěžovatel takto argumentoval. Městský soud proto neměl důvod výslovně se k této dílčí otázce vyjadřovat. Nadto městský soud uvedl, že neměl jakékoli pochyby o tom, že se jednalo o dohody o provedení práce.

[18] Jiné námitky, v nichž by stěžovatel rozporoval přezkoumatelnost napadeného rozsudku, kasační stížnost neobsahuje, a proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[19] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k vypořádání námitek týkajících se posouzení uzavřených dohod o provedení práce [kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[20] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel v žalobě námitky ohledně právní povahy uzavřených dohod neuvedl. Pouze namítal, že se správní orgány nezabývaly tím, „*zda listiny nazvané jako ‚dohody o provedení práce‘ nezaložily takový pracovněprávní vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnanci, který by odpovídal vydanému povolení k zaměstnání.*“ Až v kasační stížnosti podstatně rozvedl stěžovatel argumentaci týkající se právní povahy uzavřených dohod o dosud (před městským soudem) neuvedené argumenty. *Stricto sensu* by tedy bylo možné uzavřít, že jde (v tomto rozsahu) o námitku nepřípustnou, neboť stěžovateli nic nebránilo takto argumentovat již v žalobě (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se nicméně i k tomuto dílčímu argumentu věcně vyjádří, neboť považuje za vhodné přezkoumat závěry vyslovené městským soudem i v tomto kontextu.

[21] Tvzení stěžovatele, že se dle obsahu jedná o dohody o pracovní činnosti, kasační soud vyhodnotil jako ničím nepodložené tvrzení, neboť stěžovatel uvádí pouhou polemiku, že „*uzavřené dohody o provedení práce byly buďto a) neplatnými právními úkony, nebo b) dle všeho výše uvedeného byly fakticky pouze ‚špatně pojmenované‘, ale jednalo se o dohody o pracovní činnosti*“. Neuvedl ovšem žádné konkrétní údaje ani skutečnosti, které by jeho hypotézy podporovaly. V intencích názoru vysloveného městským soudem se přitom vskutku jeví zcela nelogické, aby zaměstnavatel uzavřel dohody o provedení práce se zaměstnanci, nechal je na jejich základě vykonávat práci a posléze tyto dohody pokládal za neplatné právní jednání. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem,

že se jedná o ryze účelovou obranu stěžovatele. Nadto kasační soud z předloženého správního spisu ověřil, že uzavřené dohody o provedení práce vykazují znak typický pro tento typ dohod, a to stanovený maximální rozsah práce, který činí 300 hodin (u dohody o pracovní činnosti je to polovina standardní pracovní doby za celý rok). Dohoda o pracovní činnosti musí (na rozdíl od dohody o provedení práce) navíc obsahovat sjednaný rozsah pracovní doby (srov. § 75 a § 76 odst. 4 zákoníku práce), avšak dohody uzavřené v projednávaném případě tento údaj neobsahují. Už jen tyto rozdíly vskutku nasvědčují závěru, že se nejen dle svého označení, ale také dle obsahu těchto smluv jedná vskutku o dohody o provedení práce.

[22] Ke stejnému závěru dospěl také žalovaný na str. 12 a 13 svého rozhodnutí, kde dále uvedl, že vyjma toho, že jsou dohody o provedení práce takto označeny, je v nich uveden výslovný odkaz na § 75 zákoníku práce, rozsah práce je stanoven v souladu s tímto ustanovením a v textu dohody je dále uvedeno, že stěžovatel a jednotliví cizinci „uzavřeli [...] dle zákoníku práce tuto dohodu o provedení práce.“ Žalovaný proto oprávněně neměl pochybnosti o obsahu uzavřených dohod ani o jejich povaze. Ačkoliv tedy již žalovaný konstatoval, že není pochyb o povaze uzavřených dohod (a vysvětlil konkrétní důvody, proč k tomuto závěru dospěl), stěžovatel setrvale uplatňuje námitku neplatnosti dohod, respektive jejich chybného označení, aniž by ovšem konkretizoval věcné a konkrétní důvody, o něž své tvrzení opírá. K této námitce pouze navrhoval provedení důkazů svědeckými výpověďmi, aniž by ale uvedl, koho konkrétně navrhuje vyslechnout a jaké konkrétní skutečnosti by měly být výpověďmi prokázány. Nejvyšší správní soud si přitom nedokáže představit situaci, kdy jsou jednotliví cizinci vyslýcháni k povaze právního jednání, tedy aby vypověděli, zda uzavřeli dohody o provedení práce či o pracovní činnosti (jakou práci fakticky vykonávali, kde, atd., sporné není). Rovněž zkoumat, jak byly příjmy zaměstnanců daněny, je pro posouzení věci nadbytečné, neboť již ze samotných dohod lze jednoznačně dovodit, že se o dohody o pracovní činnosti nejedná. Provedení těchto důkazů by tedy bylo nadbytečné.

[23] Lze tedy uzavřít, že není rozumných pochyb o tom, že mezi jednotlivými cizinci a stěžovatelem byly uzavřeny dohody o provedení práce. V § 91 odst. 2 písm. a) zákona o zaměstnanosti jsou stanoveny typy smluv/dohod, které je nutno přiložit k žádosti o povolení k zaměstnání a dohoda o provedení práce mezi nimi uvedená není (viz odst. [6] výše). Lze proto zcela souhlasit se závěry správních orgánů, potažmo městského soudu, že stěžovatel (jakožto zaměstnavatel) umožnil sedmnácti cizincům výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, čímž porušil § 89 odst. 2 tohoto zákona.

[24] Pokud jde o námitku, že změnou výroku v odvolacím řízení (ve smyslu korekce postihovaného skutku) byla snížena společenská škodlivost přestupku, ani té Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Městský soud se otázkou společenské škodlivosti zabýval v odst. 31 *in fine* odůvodnění svého rozsudku, kde uvedl, že § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti dopadá na všechna jednání umožňující výkon nelegální práce *per se*. S tímto tvrzením lze souhlasit, neboť v citovaném ustanovení není specifikováno, jakým způsobem má být výkon nelegální práce umožněn, zda zcela *bez* povolení či *v rozporu* s ním; odkazuje se zde jen na zákonnou definici nelegální práce uvedenou v § 5 písm. e) bodech 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, která v (v bodě 2) zahrnuje obě možnosti. Pokud by zákonodárce měl úmysl rozlišovat pro potřeby správního trestání různé způsoby umožnění výkonu nelegální

pokračování

práce, tedy pokud by považoval umožnění výkonu práce *v rozporu* s povolením za méně či více závažné než zcela *bez povolení*, lze očekávat, že by se taková skutečnost promítla do skutkové podstaty přestupku či do ustanovení zakotvujícího výši ukládaných pokut. Zákon o zaměstnanosti v § 140 odst. 1 písm. c) ovšem výslovně zakotvuje pouze následek - umožnění výkonu nelegální práce; není tak rozhodující, jakým způsobem byl výkon nelegální práce umožněn. Stejně tak § 140 odst. 4 písm. f) citovaného zákona nediferencuje mezi možnými způsoby umožnění výkonu nelegální práce. Lze proto uzavřít, že pro posouzení společenské škodlivosti je podstatné pouze umožnění výkonu nelegální práce některým ze způsobů podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, tudíž obě jednání (bez povolení i v rozporu s ním) jsou z pohledu zákona společensky stejně škodlivá. Změnou výroku proto nedošlo ke snížení společenské škodlivosti přestupkového jednání stěžovatele. Se stěžovatelem sice lze souhlasit pouze v tom, že rozsudek č. j. 4 Ads 346/2020 - 33, na něž městský soud poukázal, se otázkou společenské škodlivosti výslovně nezabýval; tento argumentační deficit soudu ovšem nemá na výsledek jeho právního hodnocení žádný vliv.

[25] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu netrpí vadami dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[26] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[27] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu